

ΚΑΝΩΝ & ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΑΠΕΙΛΗΝ ΛΟΙΜΙΚΗΣ ΝΟΣΟΥ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΝ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ ΤΡΙΑΔΑ, ΚΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ Εἰς ἀπειλήν λοιμικῆς ἀσθενείας.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἡ παντουργός, καὶ συμφυῆς καὶ σύνθρονος, καὶ ὁμοδύναμος, καὶ τριφεγγῆς δόξα, Πάτερ ἀκατάληπτε, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα ἅγιον, χαλεπῆς ἀσθενείας τοὺς σοὺς οἰκέτας ἀπάλλαξον, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζωμεν.

Ἄμαρτιῶν με καταγιγίς συνώθησον εἰς ἀσθενείας βυθόν, καὶ συνεχεῖς πόνοι, ὡσπερ τρικυμίαι, μὲ χειμάζουσι τὸν δαίλαιον. Ὁμοδύναμον κράτος, Τριάς ἁγία σπλαγχνίσθητι, σῶσόν με δεινῶς ἀπολλύμενον.

Τῆς συνεχούσης ἀμαρτίας λύτρωσαι, Τριάς ἀμέριστε, ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου· σβεννύουσά μου τὸν καύσωνα τῶν δεινῶν ἀλγηδόνων, καὶ τὴν ὑγίαν παρέχουσα, ὅπως ὀρθοδόξως ὑμνοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Τὸν λυτρωτὴν, καὶ παντουργὸν καὶ Κύριον κυοφορήσασα· τὸν τὰς ὑμῶν νόσους, πάναγνε, βαστάσαντα, αὐτὸν οὖν καθικέτενε χαλεπῆς ἀσθενείας τοὺς σοὺς οἰκέτας λυτρώσασθαι, μόνῃ τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐπουράνιοι νόες, ἀγγελικὰ τάγματα, θρόνοι καὶ ἀρχαί, καὶ δυνάμεις, καὶ κυριότητες, ἐκδυσωποῦσί σε τὸν ἀγαθὸν καὶ Σωτῆρα, λοιμικῆς ἀπάλλαξον θανατηφόρου, καὶ πόνων χαλεπῶν τοὺς δούλους σου.

Ἦνα φιλανθρωπίας ἐπὶ πολὺ, Δέσποτα, σοῦ ἐπιδεικνύης τὴν ἄβυσσον, παντοδύναμε, νόσου ἀπάλλαξον θανατηφόρου, καὶ πόνων χαλεπῶν τοὺς δούλους σου, μόνε μακρόθυμε.

Ὡς Θεοῦ παραστάται, λειτουργικὰ πνεύματα, Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, τοῦτον ἐκδυσωπήσατε, παῦσαι τὸ νόσημα, διασκεδάσαι τὴν λύπην, τῆς θανατηφόρου τε μοίρας λυτρώσηται.

Θεοτοκίον.

Ἦαμάτων πηγὴν σε τῶν ἀγαθῶν ἔδειξεν ἄβυσσος ἐκ σοῦ προσελθοῦσα, Χριστὸς ὁ Κύριος, κόρη πανάμωμε· διὸ τοὺς δούλους σου ρῦσαι ἀσθενείας λαίλαπι κλυδωνιζόμενος.

Ῥδὴ δ΄. Σύ μου Χριστέ, Κύριος.

Νῦν ἡ σκιά ὄντως θανάτου ἐκύκλωσε, καὶ τοῦ Ἄδου πύλαις προσεπέλασεν. Ἀλλὰ σύ, σῶτερ, ὡς δυνατὸς ἡμᾶς ἀναστήσας, θαυμάστωσον τὰ ἐλέη σου, ὁ σφῶζων τοὺς ἐν πίστει ἀδιστάκτῳ βοῶντας τῇ δυνάμει σου, δόξα, φιλάνθρωπε.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ μύσται αὐτόπται καὶ κήρυκες, εἰληφότες δῶρον τὰ ἰάματα, καὶ ἱατροὶ ὄντες ψυχικοί, ἐκ τῶν ἀναγκῶν με Ἀπόστολοι ἐξαγάγετε, τῆς συνεχούσης νόσου, Ἰησοῦν δυσωποῦντες τὸν δεσπότην, καὶ ρύστην, καὶ Κύριον.

Ἀμαρτιῶν ζάλη ἡμᾶς νῦν κατέλαβεν, ἀσθενείας κύματα χειμάζουσι, πόνοι βυθίζουσι συνεχεῖς, θλίψεις καὶ ὀδύνη ἡμᾶς τοὺς δειλαίους εὔρωμεν. Ἀπόστολοι Κυρίου, ταῖς ἡμῶν ἰκεσίαις βοηθείας τὴν χεῖρα ὀρέξατε.

Θεοτοκίον.

Πόνοις δεινοῖς καὶ συνεχέσι βαλλόμενοι, τῇ παρθένῳ πάντες σοὶ προσπίπτομεν· τῇ κραταιᾷ σκέπῃ σου ἀγνή, σῶσον ἡμᾶς πάντας, οἰκτείρησον Θεονύμφευτε, ἐκλύτρωσαι τῆς λύμης, καὶ δεινῆς ἀρώστιας, καὶ τὰ ἄλγη θεράπευσον Δέσποινα.

Ῥδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Οἱ θαλάσσας ἀπάτης ταῖς μελισταγέσιν ὑμῶν παρακλήσεσιν ἱεροὶ προφήται κατακλύσαντες, νῦν μεταβάλλετε τὴν πικρίαν ὅλην τῆς λοιμικῆς νῦν ἀσθενείας τοὺς δούλους σου εὔρωστιας πρὸς θεῖαν γλυκύτητα.

Ἐνεπάγησαν βέλη τὰ τὸν ἀσθενείας προστάξει σου Κύριε, καὶ ἐπεστηρίχθη· ἐφ' ἡμᾶς ἡ σὴ χεὶρ παντοδύναμε, ὡς Θεὸς οἰκτίρμων, οἰκτεῖρον πάντα σῶ ἑλέει, ταῖς εὐχαῖς τῶν ἁγίων μαρτύρων σου.

Τὸν υἱὸν ὡσπερ πάλαι χήρας ἐξανέστησας, τῷ σῶ προστάγματι νεκρωθέντα, λόγε, χαλεπῆς ἀσθενείας τοὺς δούλους σου, ἀγαθὸς δὲ μόνος, ὡς συμπαθῆς ἀπολύτρωσας ζωοποίησον, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἐν νυκτὶ τῇ τοῦ βίου θύελλα κατέλαβε πάσης κακώσεως, ἐπεκάλυψέ με ἀσθενείας, Παρθένε σκοτόμαινα· ἀλλ' ἀνάτειλόν μοι ἀναψυχῆς πάναγνε φέγγος, καὶ πρὸς φῶς εὔρωστιας ὀδήγησον.

Ῥδὴ Ϛ΄. Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ.

Εἰς πέλαγος ἀχανὲς ἀσθενειῶν περικείμεθα, καὶ λοιμικῆς συμφορᾶς χειμάζει τὰ κύματα· κυβερνήτα Κύριε, βοηθείας χεῖρα ἐπεκτείνας νοῦν διάσωσον.

Παράλυτον ὡς τὸ πρὶν συνέσφιγξας θείῳ νεύματι ἐκ νόσου ὀδυνηρᾶς, καὶ στρωμνῆς κακώσεως, νόσου βαρυτάτης δὲ οἰκτειρήσας δίδου τὴν ὑγείαν πολυέλεε.

Τῶν προφητῶν ὁ χορός, τῶν Ἀποστόλων ὁ σύλλογος, τὸ στίφος τῶν ἀθλητῶν, νῦν ἐκδυσωποῦσί σε, μόνε πολυέλεε, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου, Ἀγαθέ, τοῦτον οἰκτείρησον.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν τῆς παρθενίας κειμήλιον, καθάρισον δὲ ἡμᾶς, αἱ νόσων καὶ θλίψεων, καὶ τῆς συνεχούσης νῦν ἀσθενείας ρῦσαι· ἵνα πίστει σε δοξάζωμεν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προστασία ἄμαχε τῶν θλιβομένων, καὶ πρεσβεία ἔτοιμε τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων ἐκλύτρωσαι, καὶ μὴ παρίδης ἢ πάντων ἀντίληψις.

ᾠδὴ ζ΄. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Φλογίζει ἢ κάμιнос ἀμέτρων πόνων καὶ πάντα καίει με πυρετοῦ, λοιμικῆς τε, ἢ φλόξ ἀπαύστως ἢ ἀναιδέστατος· ἀλλὰ τῇ δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου, Σῶτερ, ἀνάψυξον ψάλλοντα, εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Προφηται, Ἀπόστολοι, Μαρτύρων δῆμος, θεῖοι διδάσκαλοι, τῶν νοσούντων τὸ ἄλγος ὑμῶν πρεσβείαις καταπραΰνετε, καὶ τὴν ὑγείαν δωρήσασθε ψάλλουσιν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ λόγῳ τὸν Λάζαρον ἐξαναστήσας, καὶ ὡς ἐκ τάφου ἡμᾶς χαλεπῆς ἀσθενείας ἐξαναστήσας ζώωσον Κύριε, ἵνα βοῶμεν ᾠδὴν χαριστήριον· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οικτιρμῶν ὑπάρχουσα, καὶ μήτηρ οὔσα τοῦ παντοκτίρμονος, οἰκτειρήσασα ρῦσαι τὸν λαὸν τὸν ἐπικαλούμενον τὰ σὰ ἐλέη, Παρθένε, καὶ ψάλλοντα· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η΄. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ὁδυνηρῶς στενάζομεν ἀπὸ κλίνης ὀδύνης ἡμῶν, καὶ ἀπὸ λοιμώδους ἀσθενείας κράζομεν πρὸς σὲ τὸν φιλόανθρωπον, τὰ τῆς καρδίας ὄμματα νῦν ἀναπετώντες, τὴν ὑγείαν αἰτοῦμεν· ἐπίσκεψαι ἡμᾶς Σῶτερ, καὶ ἀνάστησον ψάλλειν· λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν συμπαθῶς ἐνδυσάμενος, καὶ ὁμοιωθῆναι τοῖς βροτοῖς ἐλόμενος, εὐχαῖς τῶν ὀσίων σου ἀπεγνωσμένους σῶσον ἡμᾶς,

ἔγειρον ἐκ τάφου ἀπογνώσεως ψάλλειν· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δημιουργὲ τῆς φύσεως, χορηγὲ τῆς ἰάσεως, σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, καὶ εὐσπλαγχνίας πέλαγος ὡς ἔχων, μακρόθυμε, ἐπισκοπῇ ἐπίσκεψαι ἀπὸ τῆς λοιμώδους ἀσθενείας λαόν σου, καὶ ζώωσον κραυγάζοντα· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ κραταιὰ βοήθεια, καὶ βεβαία ἀντίληψις τῶν ἀπελπισμένων ἢ ἐλπίς, πανάμωμε, ἐπίσκεψαι κάμνοντας ὀδυνηρῶς τοὺς δούλους σου, κούφισον τὸ βάρος τῆς πικρᾶς ἀσθενείας, ἀπέλασον τὴν νόσον τῆς λοιμώδους ἀνάγκης, καὶ σῶσον τοὺς σοὺς δούλους, παρθένε Θεοτόκε.

Ῥδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Θαυμάσια μεγάλα ὧν ἀριθμὸς οὐχ ὑπάρχει ποιήσας, ἀθάνατε, ἐπὶ τοὺς σοὺς δούλους, τὰ ἔλεή σου, ὁ Θεός, ὡς συμπαθῆς ἀνάδειξον, καὶ τῆς συνεχούσης ἡμᾶς νυνὶ ἀπάλλαξον ὀδύνης, λιταῖς τῆς σὲ τεκούσης, καὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἀθλοφόρων σου.

Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων, καὶ Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, ὁσίων τε ἱεραρχῶν, ἱερομαρτύρων σου ταῖς εὐχαῖς, τὸν κοπετὸν τῶν δούλων σου στρέψον παντοδύναμε εἰς χαρὰν, θεράπευσον τὸ ἄλγος, κούφισον τὰς ὀδύνας, καὶ τὴν υἰεῖαν ἡμῖν δώρησαι.

Ψυχῶν τε καὶ σωμάτων τὸν ἱατρόν, ἐν ἐλέει τὸν πλούσιον Κύριον, σὲ δυσωπῶ, ἴασαι τὰ πάθη μου τὰ πολλὰ τῶν ὀδυνῶν, ἀπάλλαξον ἐκ τῶν λυπηρῶν με, ὡς ἀγαθὸς καὶ μόνος εὐεγέτης· καὶ σῶζε τοὺς ἐν πίστει, εἰλικρινῶς σε μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Οικτίρμονα τεκοῦσα καὶ συμπαθῆ, καὶ δεσπότην καὶ κτίστην, καὶ Κύριον, νῦν ἐπ' ἐμοὶ δεῖξόν σου συνήθως τοὺς οἰκτιρμούς, καὶ χαλεπῆς με λύτρωσαι νόσου δαπανώσης μου τὴν ψυχὴν, παρθένε Θεοτόκε· παράσχου μοι, τὴν ῥῶσιν, ὅπως ἀπαύστως μεγαλύνω σε.

Εὐχή εἰς τὴν πληγὴν τοῦ θανατικοῦ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ τῶν οἰκτιρμῶν ἀνεξάντλητος πηγή, τὸ τῆς φιλανθρωπίας ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, ἡ ἄπειρος ἄβυσσος μακροθυμίας καὶ χρηστότητος, ὁ καὶ τὰς κατὰ γενεὰν ἐπαγομένας τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, πληγὰς τε καὶ μάστιγας συμφερόντως διὰ φιλανθρωπίας ὑπερβολὴν ἐπιφέρων, ἵνα τὸ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἡμῶν ἀκρατὲς καὶ ὀξύρροπον καθάπερ τινὶ χαλινῷ τῷ θείῳ σου φόβῳ μὴ ἀτάκτως κινῆται κατὰ τῆς θείας εἰκόνας, μηδὲ εἰς τὸ τῆς ψυχῆς εὐγενὲς κακῶς ἐξυβρίσῃ· στήσον δεόμεθα τὴν κατὰ τῆς φύσεως ἡμῶν φερομένην ὀξεῖαν καὶ ἄωρον ταύτην τοῦ θανάτου ῥομφαίαν, ἵνα μὴ ὀλιγοστοὺς ἡμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη ποιήσης, μηδὲ τοῖς νοητοῖς καὶ αἰσθητοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν παραδώσης ἡμᾶς ἐξουθένημα.

Ἐξηρήμωται πόλεις, ἠφανίσθησαν ἀγοραί, ἱεραὶ πανηγύρεις, καὶ τελεταί, καὶ θείων ὕμνων συστήματα τῷ πλείονι μέρει κατεσιγᾶσθησαν, οἰκίαι καλαὶ καὶ μεγάλαι κατὰ τὴν γραφὴν ἠφανίσθησαν, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ κατοικῶν ἐν αὐταῖς. Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ σκότος ζοφερόν, τοῦ φοβεροῦ τούτου θανάτου πάντας ἐκάλυψεν. Οὐ φθάνομεν, Δέσποτα, τοὺς τελευτῶντας ὡς ἔθος θρηνεῖν οἱ προσήκοντες, καὶ τὸ τέλος ἡμῶν φθάνει, καὶ ἄλλους ἐπιζητοῦμεν τοὺς θρηνοῦντας, καὶ κοινῷ τῷ τάφῳ παραδιδόμεθα. Οὐδὲ οἱ ζῶντες καὶ φαινόμενοι, ζῆν ἤδη νομίζομεν, τῷ φόβῳ τῆς φοβερᾶς ταύτης πληγῆς. Μικροῦ καὶ ἑαυτοῖς ἀπιστοῦμεν, τὸ τοῦ θανάτου σύμβολον καὶ τὴν πληγὴν ἔχειν ἕκαστος ἐν ἑαυτῷ φανταζόμενος, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῷ δέει τοῦ θανάτου χαλεπῶς ἀποθνήσκοντες.

Ταῦτα τῆς κακίας ἡμῶν τὰ ἐπίχειρα· τοῦτο τῶν πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων ἡμῶν πράξεων τὸ κατάλληλον ἀποτέλεσμα· ταῦτα τῆς ἀσελγείας καὶ ἀδικίας καὶ ἐπιπορκίας ἡμῶν τὰ δεινὰ κατορθώματα. Οὗτος ὁ τρικέφαλος ὄφεις τοὺς πικροὺς ἡμῖν ὀδόντας ἐμπήξας τὴν φθορὰν καὶ τὸν θάνατον τοῦτον ἐπήγαγε. Διὰ ταῦτα ἔρχεται φησιν, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

Διὸ οὐδὲ τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπᾶραι, οὐδὲ προσεύξασθαι καθαρῶς καὶ τὸν ἔλεον ἐφελκύσασθαι σου δυνάμεθα, τῷ βάρει τοῦ συνειδότος καθάπερ τινὶ κλοιῷ σιδηρῷ κατακαπτόμενος ἕκαστος. Ἀλλὰ μὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον· μηδὲ διασκεδάσης τὴν διαθήκην σου, μηδὲ τὸν τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς καιρὸν ζημιωθῶμεν οἱ τάλανες. Διὸ καὶ τὴν πληγὴν τοῦ θανάτου ταύτην φιλανθρώπως ἐπήγαγες. Οἶδαμεν ὡς πολλάκις τὴν μετάνοιαν ὑποσχόμενοι, καὶ πολλάκις ψευδάμενοι, τὴν τομὴν ὡς τὴν ἄκαρπον ἐκείνην συκῆν κατεκρίθημεν.

Ἄλλ' ἔτι καὶ ἔτι μακροθύμησον, ὁ φιλάνθρωπος γεωργός, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν, ὁ

ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ συγχωρεῖν τοῖς ἀδελφοῖς κελεύων τὰ ἀμαρτήματα, ὁ δυνάμενος ἐκ τῶν σκληρῶν καὶ ἀκάρπων λίθων ἐγείρειν τέκνα τῷ Ἀβραάμ. Σοὶ γὰρ μόνῳ πάντα δυνατὰ τὰ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατα, φιλόανθρωπε Δέσποτα, ἵνα καὶ ἐφ' ἡμῖν εἰς γενεὰς καὶ γενεὰς δοξασθεῖ τὸ πανάγιον ὄνομα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα εἰς τὴν πληγὴν τοῦ θανατικοῦ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου πανάγαθε Δέσποτα· παρέβημέν σου τὰς σωτηρίου ἐντολὰς τὰς ἱεράς συνθήκας ἡμῶν, ἃς ἐπὶ τῷ θεῷ βαπτίσμασι κατέναντι τοῦ μεγάλου σου θυσιαστηρίου ἐνώπιον ἀγγέλων ἐποιησάμεθα, καὶ ἀνθρώπων, ἠθετήσαμεν τὸ φρικτὸν αἷμα τῆς διαθήκης ἐν ᾧ ἡγιασθημεν, κοινὸν ἠγησάμενοι, καὶ τῷ πνεύματι τῆς χάριτος ἐνυβρίσαντες, καὶ τῆς φοβερᾶς καὶ ὑπερφουδῆς υἰοθεσίας καταφρονήσαντες· πᾶσα γραφὴ καὶ θεῖος νόμος, καὶ διδασκαλία θεόπνευστος, ψόφος κενὸς καὶ ῥήματα πράξεως ἔρημα παρ' ἡμῖν ἐλογίσθησαν, ὀνόματι μόνον καὶ λόγοις τὸ σεπτὸν εὐαγγέλιον, καὶ τὸν ἀληθῆ Χριστιανισμὸν τάλανες περιφέρομεν, αἱ χεῖρες ἡμῶν πρὸς πᾶσαν ἀρπαγὴν καὶ πλεονεξίαν γεγόνασι ἐπιτήδειοι, οἱ πόδες ὀξεῖς τε καὶ ἀνομώτατοι, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν, καὶ κακεντρέχειαν ἔτοιμοι, τῆς μερίδος τῶν ἀδελφῶν ἐπιβαίνειν καὶ καταπατεῖν, καὶ κατεσθίειν τοὺς πένητας, τὸ στόμα τὸ τῶν ἱερῶν εὐχῶν τε καὶ λόγων ὄργανον πάσης αἰσχύρῃς καὶ μωρολογίας, ἐπιπορκίας τε καὶ διαβολῆς ἀπετελέσαμεν ὄργανον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν καὶ πάσας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις ἀσωτίας καὶ πάσης ἀσελγείας καθ' ὑπερβολὴν ἐπληρώσαμεν, τὸν ἐν ἡμῖν βασιλεύοντα νοῦν τὸ θεῖον ἐκεῖνο σπέρμα καταπατήσαντες, καὶ τὰ μέλη σοῦ τοῦ Χριστοῦ πόρνης μέλη ποιήσαντες, καὶ ἀντὶ ναοῦ τοῦ Θεοῦ φθορᾶς καὶ ἀκαθαρσίας ἀποθήκῃ γενόμενοι. Διὰ τοῦτο, πάναγνε Δέσποτα, τὴν πολλὴν σου φιλοανθρωπίαν πρὸς ἀγανάκτησιν τρεψάμενοι οἱ ταλαίπωροι, τὸ πλῆθος τῶν σῶν εὐεργεσιῶν εἰς τιμωρίας ἡμῖν ἀφρόνως μετατεθείκαμεν· καὶ ἐπειδὴ μήτε τοῖς ἡμετέροις ἀγαθοῖς, μήτε τοῖς ἀλγεινοῖς τοῦ πλησίον βελτίους γεγόναμεν, δικαίως καθ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν δικαίαν σου παιδείusin καὶ πληγὴν ἐκινήσαμεν. Ἀλλὰ μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης ἡμᾶς, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης ἡμᾶς Κύριε· σοὶ μόνῳ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ καὶ σὲ προσκυνοῦμεν μόνον, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας, ὡς θυσίαν καθαρὰν καὶ ἐξομολόγησιν προσφέρομεν. Ἄνες, ἄνες φιλόανθρωπε Δέσποτα, στήσον τὴν καθ' ἡμῶν φερομένην δικαίως μάστιγα· νικησάτω τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν πονηρὸν σύστημα, τὸ τῆς ἀπείρου χρηστότητος πέλαγος, κατακαλυψάτω τῆς κακίας ἡμῶν τὴν πικρὰν θάλασσαν, ἔχομεν τῆς σῆς φιλοανθρωπίας ὑποδείγματα μέγιστα, ληστὰς καὶ πόρνας, τελῶνας καὶ τὸν ἄσωτον Υἱόν, οἱ

τινες ἡμᾶς τοὺς ἀθλίους παρευδοκιμοῦσι, καὶ εἰς τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν προάγουσι· μετὰ τούτων καὶ ἡμᾶς ἐξομολογουμένους σοι καὶ προσπίπτοντας πρόσδεξαι Δέσποτα, εἰ δὲ καὶ τῆς αὐτῷ ἐπιστροφῆς καὶ εἰλικρινοῦς μετανοίας πλεῖστον ἀπολειπόμεθα, τὸ λείπον ἀποπληρωσάτω ἡ ἄπειρος ἀγαθότης σου, μᾶλλον δὲ καὶ τὸ πᾶν· ἐπειδὴ καὶ τοῦ παντὸς ὄλως λειπόμεθα, ἔχεις οὖν εὐσπλαγχνίαν τε καὶ συγγνώμην παρακαλοῦντάς σε τὸν σταυρὸν καὶ τὸν ἐκούσιον θάνατον, ὃν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀχαρίστων ὑπέμεινας, τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἀποστόλων, τοὺς τῶν ὁσίων ἰδρωτάς, καὶ τῶν μαρτύρων τὰ αἵματα, καὶ πρὸ πάντων τὴν κοινήν τῶν τὴν ὑπὲρ λόγον ἀσπύρωσ τεκούσάν σε Θεοτόκον, ὧν τὰς ἐντεύξεις φιλανθρώπως δεξάμενος, τῶν παρόντων ἀνιαρῶν, τῆς λοιμικῆς νόσου καὶ τῆς μελλούσης αἰωνίου κολάσεως ἐλευθέρωσον. Χάριτι καὶ φιланθρωπία τοῦ ἀνάρχου Πατρός, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι· νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα εἰς νόσον λοιμικὴν

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Παντοκράτορ Δέσποτα, μακρόθυμε, πολυέλεε, εὐδιάλλακτε, φιλόανθρωπε, πανάγαθε, ὑπεράγαθε, παντοδύναμε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι διὰ μόνην ἀγαθότητος περιουσίαν τὴν ἡμετέραν φύσιν παρήγαγες, σὺ νοερὰν ψυχὴν καὶ λόγον ἐμπνεύσας ἡμῖν, καὶ τῇ εἰκόνι σου τιμήσας ἡμᾶς τροφῆς τοῦ παραδείσου τῆς θεοειδοῦς ἀγωγῆς καὶ ὁμιλίας θείας ὑπερφυῶς κατηξίωσας. Σὺ τὴν σὴν ἐντολὴν ἀθετήσαντας· καὶ ἀπάτη καὶ πλάνη καθυπαχθέντας δαιμονικῇ, καὶ τῆς σῆς ἐκπεσόντας δόξης, καὶ θάνατον ἀλλαξαμένους ζωῆς καὶ βασιλείας δουλείαν αἰσχροῦ, οὐ παρεΐδες διὰ πέλαγος ἄφατον μακροθυμίας καὶ ἀγαθότητος· ἀλλ' ἐπεσκέψω πολυτρόπως διὰ πατέρων καὶ προφητῶν. Σὺ νόμον ἡμῖν τὸν ἐν γράμμασιν εἰς ἐπιστροφήν καὶ παιδαγωγίαν ἔδωκας, ἀγγέλους ἐπέστησας ὁδηγούς τε καὶ φύλακας διδάσκοντας καὶ χειραγωγούντας, οἶονεὶ πρὸς τὴν τοῦ κρείττονος εὐρεσιν. Ἐπεὶ δὲ πάντα ταῦτα κενὰ καὶ μάταια ἀπεδείξαμεν τῇ ἀμέτρῳ πρὸς τὴν κακίαν ἡμῶν ῥοπήν, αὐτὸς σὺ τὴν δευτέραν τῆς φύσεως ἡμῶν δημιουργίας τε καὶ ἀνάπλασιν ἀρρήτως ἐπὶ τέλει τῶν αἰῶνων εἰργάσω, καὶ ὅλον τὸν ἡμέτερον ἄνθρωπον ἐνώσας φρικτῶς ὄλη σου τῇ θεότητι, καὶ σαρκὶ σάρκα, καὶ ψυχῇ τὴν ψυχὴν καθαγιάσας, καὶ θανάτου ἀπαλλάξας ἡμᾶς, διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θείων σου ἐντολῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς κατηξίωσας· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡμεῖς τὰς θείας σου ἐντολὰς ταύτας παραβάντες, καὶ τῶν ὀρέξεων ἡμῶν καὶ τῶν θελημάτων ὀπίσω γενόμενοι, πᾶσαν ἀμαρτίαν ἐπιμελῶς καθ' ἑκάστην διενεργοῦμεν, καταλαλιάν, βλασφημίαν, μνησικακίαν, ἐπιορκίαν, ψευδολογίαν, αἰσχρολογίαν, δόλον, ἔριν, φθόνον καὶ πᾶσαν ἀθέμιτον αἰσχροουργίαν φυσικὴν τε καὶ παρὰ φύσιν, καὶ τὴν οὐδὲ ἐν ἀλόγοις ζῴοις ἐστὶν εὐρεῖν, ταύτην ἀσεβέστατα καινοτομοῦμεν.

Ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν, τῆς βοηθείας τῆς σῆς γεγυμνώμεθα, μυκτηρισμὸς καὶ χλεύη τοῖς κύκλῳ ἡμῶν ἐγενήθημεν, τὸ σὸν ὄνομα τὸ πανάγιον καὶ προσκυνήτον δι' ἡμῶν βλασφημεῖσθαι τοῖς ἔθνεσι πεποιήκαμεν· τῇ κακίᾳ παλαιωθέντες καὶ ταῖς τρίβοις ἀφρόνως χολάναντες πάντες ἐξεκλίναμεν, ἅμα ἠχριώθημεν, οὐκ ἔστιν ὁ συνιών, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός. Ἰερεῖς καὶ λαὸς ἐξέστημεν ἐπὶ τὸ αὐτό, διὰ ταῦτα κρίσει δικαία ἐξώθημεν ἀπὸ σοῦ, καὶ ἀπερρίφημεν τῆς μεγάλης σου ἀντιλήψεως, καὶ τὴν πολλὴν σου φιλανθρωπίαν πρὸς ἀγανάκτησιν ἐτρέψαμεν, οἱ ταλαίπωροι. Λοιμοὶ καὶ αἰχμαλωσία καὶ στενοχωρία καὶ ἀπορία καὶ θάνατοι ποικίλοι, καὶ συνεχεῖς τοὺς τρισαθλίους ἡμᾶς ἐμερίσαντο, ἵνα διὰ τῶν τοιούτων μαστίγων πρὸς ἑαυτὸν ἄκοντας ἐλκύσης, φιλάνθρωπε, ἀλλ' οὐδὲ οὕτω συνήκαμεν, οὐδὲ τῶν πονηριῶν ἡμῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν ἀπέστημεν· μικρὸν τῆς δουλείας ἀνῆκες ἡμᾶς παραδόξως, καὶ τῶν ἀσεβῶν παρὰ πᾶσαν ἠλευθέρωσας ἐλπίδα, καὶ ἔτι μᾶλλον προσεθήκαμεν ἀνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ, τῇ εὐεργεσίᾳ φυσιωθέντες, καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ, καὶ τῇ ἀνέσει καταχρησάμενοι. Διὰ ταῦτα πανάγαθε Δέσποτα, ὡς μήτε διὰ τῶν λυπηρῶν καὶ τῶν δεινῶν σωφρονιζομένους, μήτε διὰ τῶν σῶν εὐεργεσιῶν καὶ τῶν χαρίτων βελτίους γινομένους, κρίσει δικαία κατεδίκασας ἡμᾶς, καὶ ἀπωλεία, καὶ πανωλεθρία, καὶ ἀφανισμῷ παντελεῖ παραδέδωκας, καὶ δῆλον, ὡς τέλεον ἐκτριβῆναι καὶ ἀφανισθῆναι κατεκρίθημεν, ἀφ' ὧν οὕτως ἀφειδῶς τὴν διαδοχὴν τοῦ γένους πρόωρον ἐξεθέρισας, ὡς μηδὲ ρίζαν, μηδὲ σπέρμα τῷ Ἰσραὴλ ὑπολειφθῆναι, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἀλλὰ γενέσθαι ἡμᾶς ὡς Σόδομα καὶ ὡς Γόμορρα, καθ' οὓς κατακλυσμὸς ἄρδην πάλαι διέφθειρεν αὐταῖς ρίζαις καὶ αὐτοῖς κλάδοις ἀφανισθέντας· οὐδὲ γὰρ νόσος ἐπειπεσοῦσα κατὰ μικρὸν μετρίως ὑπεξάγει τοὺς θνήσκοντας, ἀλλὰ καθάπερ σφαγέως παρόντος καὶ ἐκάστῳ μετὰ τῆς ῥομφαίας καιρίαν ἐπιφέροντος, οὕτως ἅμα τε τὴν πληγὴν καὶ τὸ σύμβολον ἀθρόον ἐδέξαντο τοῦ θανάτου πολλοί, καὶ ἅμα πάντα ἐξαίφνης τὸ σκότος ἐκάλυψε καὶ ὁ θάνατος, ὡς μόνον εἰπόντας, ὅτι ἐπλήγημεν· κατὰ πόδας εὐθὺς ἐπακολουθεῖ, ὥστε σὺν δύο, καὶ σὺν τρεῖς ἐκβάλλεσθαι ἀπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας, καὶ πρὸς ἐκφορὰν ἀπάγεσθαι, ὥσπερ σωρηδὸν ἐπὶ μιᾷ κλίνῃ κειμένους, καὶ μηδ' ἐξαρκεῖν τοὺς περιλειπομένους τῶν νενομισμένων ἀξιοῦν τοὺς προσήκοντας, μηδὲ ἔχειν πρὸς τινα πρῶτον τῶν συγγενῶν πορευθῆναι, πάντων ἀπλῶς ὁμοῦ φθειρομένων ἐλεεινῶς καὶ παραπεμπομένων τῷ ἄδη· ἀλλ' ἀπορία καὶ ἀμηχανία πανταχόθεν ἐλαυνομένους μὴ ἐξευρίσκειν τι μᾶλλον τῆς συμφορᾶς θρηνηῖσαι προσήκει, πότερον τὸν ἄωρον θάνατον, ἢ τὸ αἰφνιδίως οὕτως ἀρπάζεσθαι, ἢ τοὺς προαπελθόντας ἢ τοὺς αὐτίκα τοῦτο πείσεσθαι μέλλοντας, ἢ τοὺς περιεῖναι δοκοῦντας καὶ ἀνωτέρους τοῦ πάθους. Περὶ πάντων δὲ καὶ μᾶλλον ἔπεστιν ὀδύρεσθαι καὶ δακρῦειν, ὡς οὐ περιλειπομένης ἐλπίδος οὐδὲ μιᾶς, μὴ καὶ αὐτοὺς ἐν ὀλίγῳ μετὰ νεκρῶν ἀριθμεῖσθαι, οὕτως ἀπελπισμένοι πανταχόθεν προκείμεθα,

καθάπερ θρέμματα τὴν σφαγὴν ἀναμένοντες· σήμερον περίσταται τοῖς πατράσι καὶ τοῖς μητράσι χορὸς παιδῶν, χορὸς οἰωνῶν, χορὸς ἄλλων συγγενῶν, καὶ συνήθων, ὡς στενοχωρεῖσθαι τὰς οἰκίας τῷ πλήθει συναγομένων ἐν οἷς τε κατὰ πατρίαν, καὶ συγγενείας, καὶ αὐριον ἄπαιδες, ἔρημοι, ἐλεεινοί, περιειρημένοι, καὶ ὡς περ ἠκρωτηριασμένοι τὰ καιριώτατα καὶ ἀθρώως τὴν ἐλπίδα πᾶσαν ἀποβαλλόμενοι, καὶ τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ γήρωσ, καὶ τῆς διαδοχῆς τῆς εἰς ἔπειτα γενεᾶς, καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν φυσικῶν καὶ τῶν φιλάτων καὶ τῶν ἀναγκαιοτάτων στερούμενοι. Ἐξεπλάγημεν οὖν φιλάνθρωπε Δέσποτα, τῷ μεγέθει τῆς ἀφορήτου ταύτης συμφορᾶς καὶ τῆς μάστιγος, καὶ μικροῦ ἐξέστημεν ἑαυτῶν, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία περιέχον ἡμᾶς, καὶ φόβος καὶ τρόμος ἀνεκδιήγητος ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐκάλυπεν ἡμᾶς σκιά θανάτου καὶ ἀπειρήκαμεν καὶ ἀπεγνώκαμεν παντάπασιν· οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς ζῶσιν ἑαυτοὺς εἶναι λογιζόμεθα, οὐδ' ἐν τῷ καθεστηκότι τοῦ νοός ἐσμεν. Ἄλλ' ἕκαστος τὴν πληγὴν καὶ τὸ σημεῖον ἑαυτῷ φανταζόμενος ἔχει, πυκνὰ τῶν μελῶν ἐφαπτόμενος, καθ' ὥραν ἐξιστάμενος, κἂν κώνωψ ἐπέλθῃ, κἂν ζυῦφιόν τι δάκῃ, τὸν ὄλεθρον παρεῖναι οἰόμενος ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου νεκροῦσθαι δοκεῖ· ὅθεν καὶ περιεγόμενοι ἅπαντες ὡς περ ἠμιθνήτες καὶ ἐκλελυμένοι καὶ πανταχόθεν ἠπορημένοι, καὶ μηδεμίαν καταφυγὴν εὐρίσκοντες, καὶ τὸ δὴ χεῖριστον, ὅτι οὐδὲ διάραι τὰ ὄμματα ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὐδὲ ἀνοίξει τὸ στόμα ἡμῶν καὶ εὐξασθαι ἐνώπιόν σου τολμῶμεν οἱ τάλαινες, τῷ κέντρῳ τοῦ συνειδότης πληττόμενοι. Ἀλλὰ τὰ ἔργα ἡμῶν τὰ πονηρὰ καὶ πάσης ἀκαθαρσίας ἀνάμεστα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες, αἰσχύνῃ τὰ πρόσωπα καλυπτόμενα· ἀναξίους ἑαυτοὺς τῆς βοηθείας καὶ τῆς σῆς ἀντιλήψεως κρίνομεν. Τοῦτο μόνον συντετριμμένοι, καὶ τεταπεινωμένοι, κατησχυμένοι, βοῶντες πρὸς σὲ τὸν ἀγαθὸν Θεόν· δίκαιος εἶ Κύριε, καὶ δικαία ἡ κρίσις σου κατὰ πάντα ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν· μᾶλλον καὶ οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησας ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκας ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν καθ' ἡμῶν ἐπιφερομένην μάστιγα φιλάνθρωπον πλέον καὶ δικαίαν εἶναι ὁμολογοῦμεν· πᾶσα γὰρ μάστιξ καὶ πληγὴ, καὶ πᾶς ὄλεθρος καθ' ἡμῶν ἐπιφερόμενος ὀλίγος ἐστὶ καὶ μικρὸς πρὸς τὰ πολυπληθῆ ἡμῶν ἀνομήματα. Διὰ μὲν οὖν τὸ πλῆθος τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων οὐδὲ θαρρῆσαι ἔχομεν, δικαιοκρίτα Κύριε, ἵνα τὴν σὴν ἰκετεύσωμεν ἀγαθότητα λύσιν τῆς φοβερᾶς ταύτης εὐρεῖν ἀπειλῆς· ἡ δὲ ὑπερβολὴ τῆς σῆς εὐσπλαχνίας, καὶ τῶν σῶν οἰκτιρμῶν ἢ ἄβυσσος, πολυέλεε Δέσποτα, κατατολμᾶν ἀναγκάζει καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν ἀξίαν ἐπιζητεῖν. Ὅθεν Θεὲ ὑπεράγαθε, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, δεόμεθά σου τῆς γαληνότητος, στήσον τὴν καθ' ἡμῶν τοσαύτην ἐπιφερομένην ὀξεῖαν καὶ ἄωρον τοῦ θανάτου ῥομφαῖαν, καὶ μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης ἡμᾶς, μὴ καὶ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος ἀπολέσθαι διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, μηδὲ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν φιλάνθρωπε, μηδὲ διασκεδάσῃς ἢ τὴν διαθήκην σου, διέθου τοῖς πατράσιν ἡμῶν, μηδὲ

ὀλιγοστοὺς ἡμᾶς ποιήσης παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. Ἀντίθες τὴν ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν σου τῷ πλήθει τῶν ἡμετέρων κακῶν. Σοὶ μόνῳ ἁμαρτάνομεν Κύριε, ἀλλὰ καὶ σὺ μόνῳ λατρεύομεν· ἐκτός σου ἄλλον Θεὸν οὐ γινώσκομεν, σοὶ μόνῳ μετὰ συντετριμμένης καὶ τεταπεινωμένης καρδίας παριστάμεθα, καὶ δακρύνοντες βοῶμεν τό, Κύριε ἐλέησον, δέξαι φιλόανθρωπε τὴν κοινήν ταύτην συντριβὴν ἡμῶν, καὶ τὸν καρδιακὸν πόνον, ὡς ἐδέξω τὰ δάκρυα Ἐζεκίου ἐν τῇ θλίψει τῆς καρδίας αὐτοῦ, καὶ τοῦ θανάτου τοῦτον ἐρρύσω, καὶ χρόνον ζωῆς ἐδώρῃσω παρὰ τὸν ὠρισμένον τοῦ τέλους αὐτῷ· ἀπέστρεψε γάρ, φησὶν, Ἐζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἔκλαυσε· καὶ παρ' εὐθύς ὡς φιλόανθρωπος δεσπότης τὸν προφήτην ἀπέστειλας λέγοντα αὐτῷ. Ἦκουσα τῆς προσευχῆς σου καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου, καὶ προσθήσω ἐπὶ τὰ ἔτη σου πεντεκαίδεκα ἔτη. Αὐτὸς οὖν ἀνεξίκακε Κύριε, ὁ εἰπὼν· οὐ θελήσω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν, σπλαγχνίσθητι καὶ ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις, καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμὸν σου τὸν δικαιοτάτον ἀφ' ἡμῶν, καὶ μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ὀργισθῆς ἡμῖν. Ὅραξ Δέσποτα ὅπως ἐσμικρύνθημεν, καὶ ὀλιγώθημεν ἢ κληρονομία σου, καὶ τὸ ἅγιον ἔθνος σου, καὶ τὸ πλήρωμα τῆς γῆς ὅλης, οὗ ἡ σκιά, καὶ τὰ ὄρη περιελάμβανε. Μνήσθητι φιλόανθρωπε τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ θανάτου καὶ ἐκουσίου πάθους σου, οὗ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν κατακρίτων ὑπέμεινας. Καὶ μὴ ἀρπάσῃ ὡς λέων τὰς ψυχὰς ἡμῶν, μὴ ὄντος λυτρουμένου μηδὲ σώζοντος· οἶδας μακρόθυμε, ὡς οὐδεμία πληγὴ τῶν ἀναισθήτων οὕτως Αἰγυπτίων καθήψατο, ὡς ἡ τῶν πρωτοτόκων φθορὰ καὶ ἀπώλεια. Ἐφ' ἡμῖν δέ, ἀμύθητός ἐστιν ἡ συμφορὰ καὶ ἀνείκαστος τὸ δεινὸν πάντων ὁμοῦ καὶ τῶν πρώτων καὶ τῶν μέσων καὶ τῶν ἐσχάτων πρὸ ὥρας οὕτως ἀρπαζομένων ἐξαίφνης· σπλαγχνίσθητι οὖν ἀδιάλλακτε Κύριε, ἐπὶ τοῖς δάκρυσι, καὶ τοῖς κλαυθοῖς τῶν νηπίων καὶ τῶν βρεφῶν, καὶ τῆς ἀπλάστου πάσης καὶ ἀώρου ἡλικίας. Στήσον τὴν καθ' ἡμῶν δικαίαν σου ἀγανάκτησιν, καὶ κοπασάτω ἡ θραῦσις πολυέλεε Κύριε· καὶ γὰρ τὴν πληγὴν καὶ τὸ σύμβολον τοῦ θανάτου τὰ βρέφη δεξάμενα, καὶ ἐν συναισθήσει τοῦ κακοῦ μὲν τῆς φθορᾶς γενόμενα πρὸς ἡμᾶς κεχήνασι, καὶ ὅλοις ὀφθαλμοῖς ἐνατενίζουσι, καὶ χεῖρας ὀρέγουσι, καὶ δάκρυσι, καὶ ψελλίσμασι, καὶ ἀκοαῖς ἀσήμοις, καὶ οἷς ἔχουσι κινήμασι τὴν σφαγὴν δεικνύουσι· τὸν ὄλεθρον ἀπωδύρονται, καὶ πρὸς τὴν βοήθειαν αὐτοῦ πᾶσι τρόποις ἡμᾶς ἐφέλκυσασθαι δῆθεν βιάζονται. Ἡμεῖς δὲ μηδαμόθεν δυνάμενοι χεῖρα τούτοις ἐπορέξαι, πρὸς σὲ τὸν πάντα δυνάμενον καταφεύγομεν, καὶ παρὰ σοῦ μόνου τὴν βοήθειαν καὶ τὴν λύσιν τῶν δεινῶν ἐξαιτούμεθα. Σοὶ γὰρ μόνῳ δυνατὰ τὰ παρὰ ἀνθρώπους ἀδύνατα· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐκδόσεως·
Εὐχολόγιον Sive Rituale Greacorum
ὑπὸ Jacobus Goar, Venetiis 1730, σσ. 627-635